

Si, d'hora, vaig pels munts

J.V. FOIX

Si, d'hora, vaig pels munts
–vagar no em costa gaire–
de mi faig claror i aire;
per mugues i agramunts
jo i qui no em deixa, junts,
fem pacte de firaire.

No temo el cald, ni el fred,
ni el grau a la passera;
la llum s'esfulla a l'era
quan flairo, en camí estret,
el fum que branca, dret,
del son de la riera.

Si en el trencall feraç
que salva l'avetosa
brufen les neus en fosa
davall els codolars,
aturo el cant i el pas,
i visc l'hora ufanosa.

Em crec etern, i sol,
en immortal contrada;
oblido cant i arada,
i allò que fou no em dol.
Tot és gra, tot mallol
en el Present que em fada.

Si m'enfilo al relleix
al clar de la foresta,
tot és tenora i festa:
el Temps mor del seu bleix.
No em cal coturn ni vesta
dins l'absolut que neix.

Só l'Home i só el Moment,
res el destí no cela:
calco un arbre a la tela,
un senglar ve, fuent,
passa un folc pel torrent
i un clergue sota ombrel·la.

Però el vent lleva crit
i la boira es deixonda;
remors de fosca fronda
obren, pertot, la Nit.
L'esglai s'enfonya al pit
i la basarda em ronda.

Ja no em pregunto el com:
d'un no res faig estella;
rabadà de bardella,
voldria ésser l'altre hom
i beure a la canella
de l'Aigua del Teu Nom,
al girant de l'estrella.

Montserrat d'Amunt
Nadal de 1957

FOIX, J.V. (1960): *Onze Nadals i un Cap d'Any*. Barcelona: L'Amic de les Arts.